

РЕШЕНИЕ

№ 7239

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 09.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2007** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, вх. № 5352 от 25.02.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ) и вх. № 53-02-687/27.12.2012 г. на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” („О.”) – С., подадена от [фирма] в ликвидация, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. С. И. срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН] от 08.05.2012 г., издаден от Д. Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД на НАП – С., потвърден изцяло с Решение № 2655/12.11.2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва РА, с който са определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), а именно – ДДС за внасяне в размер на 39 539,88 лева и лихви в размер на 12 713,08 лева по фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], с предишно наименование [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

С молба, депозирана на 25.03.2013 г. жалбоподателят е потвърдил извършените процесуални действия от адвокат Д., подала и подписала жалбата до съда като е преподписал гореописаната жалба. Намира, че представените документи – справки-декларации и дневници за продажби на първите двама доставчици, стокони разписки, банкови извлечения и счетоводни документи доказват, че стоките са реално предоставени от доставчика, данъкът е начислен, извършени са разплащания по банков път. Твърди, че в хода на ревизията е представил всички изискани от него

документи и некоректното поведение на доставчиците, изразяващо се в непредставяне на изисканите от тях документи е довело до неоснователно и незаконосъобразно отказан данъчен кредит по издадените от тях фактури. Счита, че не са изпълнени изцяло дадените с решение № 1831/30.11.2010 г. на директора на Дирекция „О.” указания, като не са анализирани извършените доставки от [фирма], при което да се установи предназначението на стоките, свързани ли са доставките с извършването на облагаеми доставки, на кои обекти са вложени закупените материали. Намира, че не са изчерпани всички възможности, предвидени в ДОПК за събиране на доказателства, като не е извършена експертиза, която да даде яснота относно количеството на вложените материали, нормата на вложения труд и време и цена на извършената услуга. Сочи, че при повторната ревизия не са събрани и изискани никакви нови доказателства от ревизираното дружество и РА е изготвен единствено въз основа на събраните такива при първоначалната ревизия. Предвид сочените от него съществени процесуални нарушения намира оспорвания РА за незаконосъобразен и настоява за неговата отмяна.

Ответникът - директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” („ОДОП”) – С., с променено наименование съгласно чл. 152, ал. 2 ДОПК в хода на процеса, чрез процесуален представител оспорва жалбата.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

РА № [ЕГН] от 08.05.2012 г. е издаден от Д. Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД на НАП – С. в резултат на данъчна ревизия за определяне на задълженията на [фирма] в ликвидация по реда на Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди 01.09.2008 г. - 31.12.2008 г., 01.02.2009 г. - 31.10.2009г., 01.12.2009 г. - 31.12.2009 г. Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1010843/11.12.2010 г., изменена със ЗВР № 1104878/20.04.2011 г., и двете издадени от В. С. М., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.. ЗВР са издадени от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-6 от 05.01.2010 г. Определен е срок за извършване на ревизията до 20.05.2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е съставен Ревизионен доклад (РД) № 1104878/30.05.2011 г., връчен на управителя на ревизирувания субект на 10.04.2012 г. РД има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК и е връчен след изтичането на срока по чл. 117, ал. 4 ДОПК. Връчването на РД след посочения в чл. 117, ал. 4 ДОПК тридневен срок не може да се квалифицира като съществено процесуално нарушение, водещо до незаконосъобразност на РА и до неговата отмяна. Срокът в посочената разпоредба е инструктивен, а неспазването му не пречи правото на защита на ревизираното лице. Р. субект е упражнил правото си на възражение срещу констатациите в РД по чл. 117, ал. 5 ДОПК с вх. № 17-44-00-5474/24.04.2012 г., което е обсъдено от компетентния орган и е отхвърлено като неоснователно.

В срока по чл. 119, ал. 3 ДОПК на [фирма] в ликвидация е издаден РА № [ЕГН] от 08.05.2012 г. от Д. Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД на НАП – С., компетентен орган, съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК, определен със Заповед за определяне на компетентен орган (З.) № К 1104878/09.02.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията. РА е връчен на пълномощник на [фирма] на 22.08.2012 г. Не съставлява съществено нарушение на

процесуалните норми невръчването му на ревизираното лице в 7-дневния срок по чл. 119, ал. 4 ДОПК. Цитираната разпоредба е инструктивна и насочена към ревизиращите органи, като нарушаването на инструктивния срок няма пряко отношение към законосъобразността на установените задължения.

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК от ревизираното дружество до директора на Дирекция „О.” е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА, с вх. № 53-06-2503/05.09.2012 г. по регистъра на ТД на НАП - С. и вх. № 23-22-2801/17.09.2012 г. по регистъра на дирекция „О.” – С..

С Решение № 2655/12.11.2012 г. на директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП – С., процесният РА е потвърден. Срещу изводите на административнорешаващия орган е постъпила жалба до съда, с вх. № 53-02-687/27.12.2012 г. на Дирекция „О.” – С..

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по - горе констатации, че атакуваният РА № [ЕГН] от 08.05.2012 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия, съгласно цитираната З. № К 1104878/09.02.2012 г., издадена от лицето, възложило ревизията и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

По приложението на материалния закон – ЗДДС:

С оспорения в настоящото производство РА на [фирма] в ликвидация са определени задължения за довносяне в размер на 39 539,88 лева и лихви в размер на 12 713,08 лева по фактури, издадени от „Р.” Е., [фирма] и [фирма]. Допълнително установените задължения произтичат от извършени корекции на декларирания резултат за всеки от ревизираните данъчни периоди, произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Фактурите са подробно изброени в РД и РА и са с предмет на доставките строителни материали – тухли, плочи, Р. тръби, цимент, капаци за шахти.

Съгласно справка в Търговския регистър към Агенцията по вписванията [фирма] е в ликвидация и към 24.02.2012 г. е вписано прекратяване на търговска дейност. Органът по приходите е обосновал непризнатото право на приспадане на данъчен кредит с извод за липса на реални доставки по смисъла на чл. 6 ЗДДС, изграден на базата на констатации от извършени насрещни проверки на доставчиците и анализ на представените доказателства.

Настоящата ревизия е повторна по смисъла на чл. 155, ал. 4 ЗДДС и е възложена във връзка с решение № 1831/30.11.2010 г. на директора на дирекция „О.” - С.. С цитираното решение е отменен РА № 23-1000669/29.06.2010 г. в частта на отказано

право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 39 539,95 лева, ведно с установените лихви за забава по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма].

В хода на процесната проверка е установено, че през ревизираните периоди дружеството е извършвало основна дейност, свързана със съобщително строителство и е разполагало с четири лица, назначени по трудов договор. Извършените в хода на ревизията процесуални действия са описани в РД и РА и се изразяват в извършени насрещни проверки на доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма]. Насрещните проверки не са приключили до издаване на РД, поради което резултатите от същите, обективирани в ПИНП, са обсъдени в РА. За всички проверявани доставчици е констатирано, че изготвените Искания за предоставяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) са връчени по реда на чл. 32 ДОПК. Изисканите документи не са представени. С цел установяване реалността на представени от [фирма] договори за наем на склад и МПС, компетентния орган по приходите е извършил насрещни проверки на две физически лица, посочени в договорите като наемодатели.

Органите по приходите са извършили анализ и на събраните при предходната ревизия документи – такива, представени от жалбоподателя, включително и приложените към писменото възражение по РД, както и документи, представени от спорните доставчици при извършените им насрещни проверки. Допълнително са извършени служебни проверки в информационната система на НАП за наличието на кадрова обезпеченост и други обстоятелства, свързани с икономическата дейност на доставчиците.

Извършена е проверка на място в офиса на ревизираното дружество с цел да установи редовността на воденото счетоводство в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството (ЗСч.). Констатирано е, че [фирма] не използва счетоводен софтуер. Материалите се завеждат само стойностно, без да се отразява тяхното количество и вид. В края на всеки месец материалите се изписват като разход, без да се води аналитичност какви видове и количества се влагат в конкретните обекти. Към жалбата са приложени фактури, издадени към клиенти на [фирма], мемориални ордери за извършени счетоводни записвания. От същите не може да се установи какви видове и количества материали са вложени при изпълнение на фактурираните доставки на стоки. Не са представени доказателства, от които да е видно какъв е стоковият поток за закупените от спорните доставчици стоки и тяхната последваща реализация. Предвид характера на стоките, органът по приходите е заключил, че липсват доказателства, удостоверяващи, че доставчиците са притежавали същите, разполагали са с необходимите складови площи и работници за обработка на стоките.

Изхождайки от липсата на доказателства за наличие на складови бази, техническа и кадрова обезпеченост при доставчиците и доказателства за движение на закупените стоки и тяхната последваща реализация при жалбоподателя, с РА е формиран извод за липса на реално осъществени доставки по спорните фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] и за същите фактури на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

До тези заключения органите по приходите са достигнали след насрещни проверки, изложени както следва:

1. С атакувания РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 18 776,43 лева по 13 броя фактури с № 32/06.02.2009 г., № 39/10.03.2009 г., № 43/20.03.2009 г., № 52/09.04.2009 г., № 58/17.04.2009 г., № 69/13.05.2009 г., №

77/22.05.2009 г., № 94/24.06.2009 г., № 99/08.07.2009 г., № 105/24.07.2009 г., № 198/05.08.2009 г., № 115/23.09.2009 г. и № 148/12.10.2009 г., издадени от [фирма]:

По отношение на посочения доставчик, органите по приходите са изготвили ИПДПОЗЛ с изх. № 17-44-00-5474-1/21.04.2011 г., за чието връчване са извършени две посещения, констатациите от които са обективирани в съставените два Протокола за извършени проверки (ПИНП). В процесния РА е уточнено, че към датата на съставяне на РД, процедурата по чл. 32 ДОПК не е приключила, поради което резултатите от извършената насрещна проверка не са обсъдени в доклада. От [фирма] при първата ревизия са представени копия на спорните фактури, приемо-предавателни протоколи, СД и дневници на покупки и продажби по ЗДДС, фактури за В. от У., удостоверяващи произхода на стоките, договор от 01.05.2009 г. за наем на склад.

При първата ревизия доставчикът е посочил, че извършва дейността си от нает склад в [населено място], [улица]. В тази връзка е представен договор за наем от 01.05.2009 г. с Т. Р. С.. Съгласно договора складовите площи от 138 кв.м. се намират в партерно помещение на жилищна сграда, което е възприето от ревизиращите органи, като необичайно място за наличие на склад за тротоарни плочи, цимент и тухли. За периода от 06.02.2009 г., когато е издадена първата фактура, до 01.05.2009 г., когато е сключен договора за наем, за доставчика [фирма] липсват данни, удостоверяващи наличие на складова база, където да бъдат съхранявани строителните материали. Не са представени доказателства за извършени плащания по договора за наем. От извършена проверка в информационната база данни на НАП е установено, че наемодателят Т. Р. С., който е и пълномощник на [фирма], не е подавал годишна декларация по ЗДДФЛ и не е декларирал получен доход от наем. С РА е констатирано, че дружеството е deregистрирано по ЗДДС по инициатива на орган по приходите в период след издаване на спорните фактури. От доставчика са представени копия на фактурите и приемо-предавателни протоколи. Според писмените обяснения, представени от доставчика при първата ревизия, произходът на стоките е от У., за което са представени копия на фактури. Ревизиращите органи са констатирани, че в представените дневници по ЗДДС са декларирани митнически декларации, но самите митнически декларации не са представени. [фирма] не е посочило данни за транспортните средства, с които са превозени стоките до склада. Според писмени обяснения на управителя, стоките са натоварени от лица, работещи в склада. Не са представени доказателства за наличие на кадрова обезпеченост – трудови договори, ведомости за заплати и други документи за изплатени възнаграждения на работници. От служебна проверка в информационната база данни на НАП е установено, че доставчикът не е декларирал трудови договори и задължения за осигурителни вноски.

От ревизираното дружество са представени банкови извлечения за извършени плащания по фактурите, пътни листове за транспортиране на стоките от склада на [фирма]. Доставчикът и жалбоподателя са посочили, че стоките са транспортирани със собствен транспорт на [фирма], в подкрепа на което са приложени пътни листа, талон за притежавано МПС.

2. С оспорения РА е отказано правото на приспадне на данъчен кредит общо в размер на 18 044,20 лева по 12 броя фактури с № 50/04.09.2008 г., № 52/16.09.2008 г., № 60/06.10.2008 г., № 64/17.10.2008 г., № 69/03.11.2008 г., № 73/05.11.2008 г., № 85/19.12.2008 г., № 251/10.04.2009 г., № 263/23.04.2009 г., № 270/07.05.2009 г., №

280/20.05.2009 г. и № 295/12.06.2009 г., издадени от [фирма], преименувано във [фирма]:

Процедурата по изготвянето и връчването на ИПДПОЗЛ с изх. № 17-44-00-5474-2/21.04.2011 г. е идентична, както при доставчика [фирма] – към датата на съставяне на РД, същата не е приключила, поради което резултатите от насрещната проверка не са обсъдени. Извършен е анализ на събраните при предходната ревизия доказателства, при която от доставчика са представени копия на спорните фактури, складови разписки към тях, СД и дневници за продажби и покупки по ЗДДС, свидетелство за регистрация на касов апарат, хронологичен регистър на сметка 411, отразяващ извършените осчетоводявания на спорните фактури, договор от 05.01.2008 г. за наем на склад в [населено място], [улица] договор от 01.04.2009 г. за наем на 2 бр. МПС – марка „Ауди” и Форд ескорт”. От описанието в договора, че имотът се отдава с рафтове, стелажи, метална врата, решетки, капаци и метална каса, органът по приходите е заключил, че описаното имущество и оборудване на имота не са характерни за складово помещение за съхранение на тухли, цимент, тротоарни плочи и други подобни строителни материали. В писмени обяснения, управителят на [фирма] е посочил, че осъществява дейността си – търговия със строителни материали в наетия склад и разполага с пет наети по трудов договор лица. Фактурите са платени по банков път. Доставчикът не е представил документи за извършените плащания и за произход на стоките. Във връзка с представени договори за наем на склад и наем на автомобили са извършени насрещни проверки на двете физическите лица – наемодатели.

В отговор на връчено ИПДПОЗЛ с изх. № рев 2227/11.04.2012 г., от М. Р. Х. е представена писмена декларация, с която декларира, че няма МПС, не е давал такива под наем и не е получавал плащания за наем на МПС. При извършената насрещна проверка на М. А. Й., наемодател по договора за наем на склад е констатирано, че лицето не е представило документите, изискани с връченото по реда на чл. 32 ДОПК ИПДПОЗЛ с изх. № 94-00-3431/11.04.2012 г. От проверка в информационната система на НАП е установено, че [фирма]/ [фирма] няма декларирани трудови договори и не е подавало декларации за осигурителни задължения. В дневниците за покупки са декларирани единствено митнически документи за извършен внос.

От жалбоподателя, освен спорните фактури са представени съответните складови разписки и копия на банкови извлечения за извършено разплащане по сметка на [фирма]. При първата ревизия жалбоподателят е представил декларация, съгласно която закупените стоки са превозвани от склада на [фирма] до склада на [фирма] с МПС, собственост на последния. Представено е уведомление по чл. 62

КТ за назначен шофьор по трудов договор с [фирма].

Органът по приходите е посочил в РА, че с подаденото писмено възражение по РД, съставен при първата ревизия, жалбоподателят е заявил, че транспортът е извършен от доставчика с негов транспорт. Видно от самото писмено възражение, жалбоподателят е обяснил, че [фирма] го е снабдявал със строителни материали, предоставяни със собствен транспорт до складовата база на [фирма]. Посоченото изявление в писменото възражение е дадено в подкрепа на твърдението на жалбоподателя, че за осъществяване на доставките не е необходимо доставчикът да притежава техника и персонал. Въз основа на анализ на събраните в ревизионното производство доказателства, органът по приходите е изградил извод за липса на реални доставки по издадените от [фирма] фактури.

3. В резултат на установеното с оспорвания РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 2 719,25 лева за данъчен период м.12.2009 г. по две фактури с № 83/02.12.2009 г. и № 93/23.12.2009 г., издадени от [фирма].

При извършените насрещни проверки и при двете ревизии доставчикът не е открит на декларирания адрес за кореспонденция и не са представени изискваните му документи. Представена е декларация от собственичката на апартамента, намиращ се на декларирания адрес за кореспонденция, с която същата декларира, че не познава управителя на [фирма] и никога не е имала взаимоотношения със същото дружество. Поради липсата на документи за извършено плащане, доказателства за наличие на необходимата ресурсна обезпеченост от доставчика, органът по приходите е формирал извод за липса на реално извършени доставки по издадените от [фирма] фактури и е отказал правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 719,25 лева.

Настоящият състав следва да посочи, че в хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя, въпреки дадените му от съда указания с Определение от 01.04.2013 г., получени на 22.04.2013 г. от управителя на дружеството (видно от отбелязването върху призовка стр. 304 от делото), доказателства не са ангажирани. С протоколно определение на съда от 22.05.2013 г. отново му е дадена възможност да ангажира доказателства за фактите и обстоятелствата, твърдени от него в жалбата, от която жалбоподателят отново не се е възползвал.

С оглед на така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Правото на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС и чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка чл. 6 ЗДДС, тъй като ревизиращият екип е обосновал извод за липса на реални доставки.

Понятието „доставка” е дефинирано в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС

и означава прехвърлянето на собственост върху стока или други вещни права върху стока, извършването на услуга, когато се извършват срещу насрещна престация на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи. Според чл. 9 ЗДДС услуга означава всичко, което има стойност и е различно от стока и пари (в обращение като законно платежно средство). Удостоверяването на доставката или нейното реално осъществяване, в случаите когато се касае за минал период спрямо този на ревизията, следва да бъде установено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя. По-конкретно, когато се касае за доставка на стока, следва да се установи дали получателят разполага със същата или съответно доказателства за разпореждане със стоката или влагането ѝ в продукцията. В случай че се касае за извършване на услуга, следва да бъде удостоверен резултата от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото. Цитираната законова дефиниция изисква фактическо наличие на резултат от осъществената доставка, безспорно удостоверяване на обстоятелството, че получателят е придобил предмета на доставката, което му дава основание да претендира право на данъчен кредит за платения във връзка с доставката ДДС. Другият необходим елемент, според законовата дефиниция за доставка, е същата да е извършена на основание на сключена сделка или с цел такава да се сключи. Когато бъде удостоверено получаване на предмета на доставката и наличието на основание между доставчик и получател, то следва да се приеме, че положителния факт на доставката е установен. Във връзка с установяване на обстоятелството относно наличие или липса на доставка следва да се има предвид приложението на счетоводния принцип относно съпоставимост между приходи и разходи, съгласно чл. 4, ал.1, т. 4 от Закона за счетоводството (ЗСч.). По силата на посочената разпоредба разходите, извършени във връзка с определена сделка или дейност се отразяват във финансовия резултат за периода, през който предприятието черпи изгода от тях, а приходите се отразяват за периода, през който са отчетени разходите за тяхното получаване. Следователно, когато се анализират отделните доставки, следва да се извърши проверка относно обстоятелството, дали конкретният доставчик е осчетоводил приход във връзка с реализираната доставка, както и дали е осчетоводен насрещен разход, който да бъде съпоставим на прихода и в какво се изразява (материали, разходи за труд, разходи за подизпълнител и т.н.). От друга страна, необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при получателя на доставчика, а именно: дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен приход, съпоставим на този разход.

В тежест на получателя по доставката е да удостовери, че реално е придобил собственост върху стока или се ползва от резултата на извършена услуга. В случая не са представени доказателства, от които да се установява реалното получаване на материалите по фактурите, както и не се установява в каква конкретна дейност тези материали са били вложени. Не е извършена проверка в счетоводството на доставчика, с която да се установи какви разходи са извършени във връзка с изпълнението на доставките, какъв е произхода на стоката и как е съхранявана. В тежест на жалбоподателя е да ангажира доказателства, включително и счетоводна експертиза, посредством които да установи съществуването на посочените обстоятелства. Такива доказателства не са представени както в ревизионното, така и в настоящото производство. На жалбоподателя, от страна на съда са дадени указания за обстоятелствата, които следва да бъдат установени и е предоставена възможност за ангажиране на съдебносчетоводна експертиза. Не са представени доказателства за установяване на твърденията, изложени в жалбата, както и не е направено искане за назначаване на счетоводна експертиза.

Въпреки изричните указания на съда, жалбоподателят не е представил доказателства в подкрепа на тезата си, че по процесните фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] е осъществена реална доставка. При липса на доказателства за реалността на доставките, неправилно би било съдът да пренебрегне това обстоятелство и да признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. Н. факт е неосъществен факт. При липса на извършена двустранна сделка (обратното не се установи по делото) нормално и логично е знание за това да има и при двете страни по тази сделка. При това положение не би могло да намери приложение приетото с постановеното от С. решение по съединени дела С-80/11 и С-142/11, тъй като в т. 63 е посочено, че според практиката на съда, държавите-членки следва да проверят декларациите на данъчно задължените лица, отчетите на същите и другите относими документи /вж. Решение от 17 юли 2008г. по дело № С-132/06, т. 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело № С-188/09, т. 21/. В т. 64 е посочено, че за тази цел Директива 2006/112 и по-конкретно член 242 от нея задължава всяко данъчно задължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. В случая, за да установят реалността на документираните услуги, с оглед разпоредбата на чл. 37, ал. 1 ДОПК, вменяваща задължение на органите по приходите да събират служебно доказателства, от ревизиращия екип са инициирани насрещни проверки, за целите на които са изготвени и връчени по надлежния ред ИПДПОЗЛ.

В отговор на тези искания не са представени доказателства. Ревизиращите органи са анализирали задълбочено наличната информация и са извършили необходимите служебни проверки, в резултат на което се е формирало становището, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по спорните фактури, тъй като липсват безспорни доказателства за реалното осъществяване на документираните с тях доставки именно от посочения доставчик.

Настоящата инстанция споделя формирания извод от страна на органите, тъй като намира, че съвкупната преценка на събраните в хода на ревизионното производство доказателства, не позволява да бъде прието, че издадените от процесните доставчици фактури, документират реално извършени доставки. В случая се касае за установяване на правнорелевантните за спора факти, а именно, че доставчикът е могъл да извърши фактурираните доставки на родово определени вещи. Тези факти не са установени, т.е. след като е налице издаването на данъчни фактури, без обаче наличието на реално осъществяването на облагаема доставка, то не следва да се приема осъществяването на данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 ЗДДС. На основание изложените съображения, настоящата инстанция намира, че оспореният ревизионен акт е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата на [фирма] следва да бъде приета за неоснователна.

При този изход на спора и с оглед липсата на волеизявление от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Мотивиран така и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 20–ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] в ликвидация, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. С. И. срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 08.05.2012 г., издаден от Д. Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител екип при ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 2655/12.11.2012 г. на директора на Дирекция „О.“ – С. при ЦУ на НАП.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: